Lieta Nr. C29716713

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Aizkrauklē, 2014.gada 2.oktobrī

Aizkraukles rajona tiesa:
tiesnese L.Kanaviņa
ar tiesas sēdes sekretāri E.Spodri,
piedaloties prasītāja Valsts meža dienesta Rīgas reģionālās virsmežniecības pilnvarotajiem pārstāvjiem /pers. A/ un /pers. B/, atbildētāja SIA /Nosaukums A/ pilnvarotajai pārstāvei /pers. C/, izskatīja atklātā tiesas sēdē civillietu Valsts meža dienesta Rīgas reģionālās virsmežniecības maza apmēra prasībā pret SIA /Nosaukums A/ par zaudējumu atlīdzības piedziņu.

Aprakstošā daļa

Valsts meža dienesta Rīgas reģionālā virsmežniecība cēlusi Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā maza apmēra prasību pret SIA /Nosaukums A/ par valstij nodarīto zaudējumu atlīdzības 471,75 Ls piedziņu par dabiskās meža vides iznīcināšanu.

Civilprocesa likuma 32^1.pantā paredzētajā kārtībā civillieta nodota izskatīšanai Aizkraukles rajona tiesai.

Prasības pieteikumā norādīts, ka saskaņā ar Meža valsts reģistrā esošo informāciju Garkalnes novada īpašumā /Nosaukums B/, kadastra Nr./numurs/, meža inventarizācija veikta 2004.gada 9.martā, kur meža zemes platība noteikta 10,20 ha, bet zemes gabalā ar kadastra apzīmējumu /numurs/meža zemes platība noteikta 0,2 ha. Īpašuma /Nosaukums B/ meža 1.kvartāla 3.nogabals 0,5 ha platībā ir inventarizēts par mežaudzi. 2010.gada 12.maijā tika noslēgts zemes nomas līgums, ar ko SIA /Nosaukums A/ pieņēma nomā zemes gabalu 1,6 ha platībā, kas ir daļa no /pers. D/ piederošā nekustamā īpašuma ar kadastra Nr./numurs/ ar nosaukumu /Nosaukums B/ (iznomātā platība iezīmēta ar sarkanu līniju robežu plānā, kas pievienots nomas līgumam). Ar 2010.gada 28.jūlija administratīvā pārkāpuma protokolu AJ Nr.008257 tika konstatēts, ka 2010.gada jūlija mēnesī nekustamā īpašuma /Nosaukums B/ SIA /Nosaukums A/ nomas platībā ir nocirstas 18 augošas priedes diametrā 20 – 30 cm un veikta zemes virskārtas nolīdzināšana, uzvests šķembu klājiens 0,0182 ha platībā, ar ko izdarīta dabiskās meža vides iznīcināšana šajā platībā, pārkāpjot 2000.gada 24.februāra Meža likuma (turpmāk – Meža likums redakcijā uz pārkāpuma izdarīšanas brīdi 2010.gadā) 12.panta pirmo daļu, 41.panta un 42.panta pirmās daļas prasības.

Pārbaudot SIA /Nosaukums A/ pārstāvja /pers. F/ iebildumus, Valsts meža dienesta amatpersonas veica atkārtotu patvaļīgi transformētās platības apsekošanu un pārmērīšanu, konstatēja, ka patvaļīgi transformētā platība pārklāta ar betona segumu. Pārmērīšanas rezultātā tika konstatēta kļūda patvaļīgi transformētās zemes platībā, proti, patvaļīgi transformēta zeme 0,0182 ha platībā, nevis 0,0217 ha platībā. Pieļautā kļūda patvaļīgi transformētās meža zemes platības uzmērīšanā nemaina īpašumā /Nosaukums B/ konstatēto patvaļīgās transformācijas faktu. Ņemot vērā pārmērīšanas rezultātā noteikto platību, patvaļīgās transformācijas rezultātā tika aprēķināti valstij nodarītie zaudējumu 471,75 Ls apmērā.

Prasītājs atsaucas uz Meža likuma 3.panta pirmo daļu, 4.panta pirmās daļas 2.punktu un trešo daļu, 41.pantu, 42.panta pirmo daļu.

Kā izriet no Meža likuma 3.panta pirmās daļas 1.punkta būtības un Ministru kabineta 2004.gada 28.septembra noteikumu Nr.806 „Meža zemes transformācijas noteikumi" 3.punkta 5.apakšpunkta, 35.punkta, 4.pielikuma, lai transformētu meža zemi citā lietojuma veidā, šajā gadījumā, veidojot labiekārtotu laukumu, ir nepieciešama Valsts meža dienesta atļauja. Tāpat arī pastāv pienākums atlīdzināt zaudējumus par dabiskās meža vides iznīcināšanu. SIA /Nosaukums A/ ir pieļāvusi meža zemes patvaļīgu transformāciju un saskaņā ar Meža likuma 4.panta pirmās daļas 2.punktu, trešo daļu, 50.panta pirmo un otro daļu SIA /Nosaukums A/ kā juridiska persona nes atbildību. Prasītājs atsaucas uz Civillikuma 1779., 1775.pantu.

Prasītājs norāda, ka pārkāpums pierādīts ar 2010.gada 28.jūlija administratīvā pārkāpuma protokolu AJ Nr.008257 un tam pievienotiem pielikumiem, Rīgas reģionālās virsmežniecības 2010.gada 24.augusta lēmumu Nr.12T-9/80-10 „Par administratīvā soda uzlikšanu", Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 27.jūnija spriedumu lietā Nr.142127611.

Prasības pieteikumā iekļauts izvērsts prasības summas aprēķins. Zaudējumu aprēķins veikts, pamatojoties uz Meža likuma 42.panta pirmo un otro daļu, Ministru kabineta 2004.gada 28.septembra noteikumu Nr.806 Meža zemes transformācijas noteikumi" 35., 15.punktu.

Prasītājs pamato prasību ar Meža likuma (likuma redakcijā līdz 2011.gada 31.decembrim) 41.pantu, 42.panta pirmo un otro daļu, 50.panta otro, trešo un ceturto daļu, Ministru kabineta 2004.gada 28.septembra noteikumu Nr.806 „Meža zemes transformācijas noteikumi" 14., 35.punktu, Civillikuma 1635.panta pirmo daļu, 1779.pantu, Civilprocesa likuma 26.panta pirmo daļu un lūdz piedzīt no atbildētāja valstij nodarītos zaudējumus 471,75 Ls apmērā par dabiskās meža vides iznīcināšanu.

Prasītājs norādījis, ka vēlas, lai notiktu uzklausīšana tiesas sēdē.

Atbildētājs SIA /Nosaukums A/ rakstveida paskaidrojumā norādījis, ka prasību neatzīst. Atbildētājs paskaidro, ka saskaņā ar 2010.gada 12.maija zemes nomas līgumu tas nomājis no zemes īpašnieka /pers. D/ zemes gabalu /Nosaukums B/ 1,6 ha platībā, kas atrodas Garkalnes novadā, Rīgas rajonā. Uz zemes gabala atradās atbildētājam piederošā degvielas uzpildes stacija. Ar 2013.gadu zemes nomas līgums tika pārtraukts, jo atbildētājam piederošā degvielas uzpildes stacija tika pārdota.

2010.gadā, iegādājoties degvielas uzpildes staciju un uzsākot tās darbību, atbildētājs konstatējis, ka ap degvielas uzpildes staciju augošie koki bīstami sagāzušies viens uz otra un virzienā uz degvielas uzpildes staciju, koki ir sausi, nolūzuši, tiem bojāta sakņu sistēma un izskalotas saknes. Šāds stāvoklis bija bīstams gan degvielas uzpildes stacijas klientiem, gan personālam, gan arī apdraudošs apkārt esošajam kustamajam un nekustamajam īpašumam. Pie šādiem apstākļiem zemes īpašnieks un atbildētāja pārstāvis vērsušies Garkalnes novada domē, jo zemes gabals atrodas minētajā administratīvajā teritorijā. Domes un SIA „Garkalnes komunālserviss" pārstāvji apsekojuši apkārtni, norādījuši, kādi sausie un vēja gāztie koki būtu nocērtami. Pārliecinoties, ka koki atrodas ārpus meža zemes, un, pamatojoties uz Ministru kabineta 2006.gada 29.augusta noteikumiem Nr.717 „Kārtība koku ciršanai ārpus meža zemes", Garkalnes novada dome izdeva 2010.gada 16.jūnija ciršanas atļauju Nr.E-09/221, ar kuru tika atļauts nocirst 18

priedes, par to veicot atlīdzības samaksu 20,60 Ls.

Ne zemes īpašnieks, ne Garkalnes novada amatpersonas neinformēja, ka nepieciešama Valsts meža dienesta atļauja. Atbildētājs paļāvies uz pašvaldības amatpersonu kompetenci un zemes īpašnieku, kuri nenorādīja, ka ir nepieciešama kāda cita dienesta atļauja vai saskaņojums. Atbildētājs rīkojies saskaņā ar domes izsniegto ciršanas atļauju. Atbildētājam nebija pamata šaubīties par domes rīcības pamatotību un likumību. Atbildētājs uzskata, ka tā rīcība bija likumīga, jo koki tika nocirsti saskaņā ar domes izsniegto ciršanas atļauju un samaksājot atlīdzības samaksu, nepārkāpjot Meža likuma 41.pantu un ievērojot Meža likuma 8.panta prasības par koku ciršanu ārpus meža. Prasītāja arguments, ka tika veikta meža zemes transformācija, neesot patiess, jo tika veikta tikai sauso, bojāto un vēja gāzto koku izzāģēšana, lai nepieļautu to uzkrišanu degvielas uzpildes stacijai un cilvēkiem, saskaņā ar ciršanas atļauju un sakārtojot ciršanas vietu. Tā kā degvielas uzpildes stacija bija nodota ekspluatācijā un tai bija saskaņots tehniskais projekts, tad runāt par nelikumīgu meža transformēšanu un zaudējumu atlīdzināšanu valstij par dabiskās meža vides iznīcināšanu nav pamata, jo meža zemes transformācija netika veikta.

Atbildētājs norāda, ka Ministru kabineta 2004.gada 28.septembra noteikumu Nr.806 „Meža zemes transformācijas noteikumi" nenosaka, kādas darbības tiek uzskatītas par meža zemes transformāciju un vai teritorijas sakopšana, ko šajā gadījumā veicis atbildētājs, tiek uzskatīta par transformāciju.

Atbildētājs atsaucas uz Civillikuma 1635.panta pirmo daļu, 1636.pantu un norāda, ka zaudējumu atlīdzības pienākums neizriet vienīgi no nodarīšanas fakta, bet gan paredz zaudējumu nodarītāja vainu kā obligātu priekšnosacījumu zaudējumu piedziņai, kā arī visus pārējos atbildības priekšnoteikumus, t.i., prettiesisku rīcību, vainu, zaudējumu esamību un cēlonisko sakaru starp prettiesisko rīcību un zaudējumiem. Uzskata, ka ir rīkojies likumīgi, atbilstoši Latvijas Republikas normatīvo aktu prasībām, paļaujoties uz iestādes un tās amatpersonu kompetenci, un atbildētāja vaina šajā nodarījumā nav, kā arī nav pamata zaudējumu piedziņai. Atbildētājs norāda uz Augstākās tiesas Senāta 2008.gada 2.aprīļa spriedumā lietā Nr.SKC-143 paustajām atziņām par priekšnoteikumiem zaudējumu atlīdzībai.

Atbildētājs norāda, ka tam nav saprotams, kādēļ prasītājs ar prasību par zaudējumu piedziņu vēršas pret atbildētāju, bet ne pret zemes un meža īpašnieku /pers. D/, uz kura vārda tika izdota ciršanas atļauja, kurš pats parakstīja iesniegumu ciršanas atļaujas saņemšanai un kura uzdevumā šis darbs tika izdarīts. Koki tika nocirsti /pers. D/ piederošā mežā un, ja kādi zaudējumi tika nodarīti, tad tie tika nodarīti zemes un meža īpašniekam, nevis valstij.

Atbildētājs norādījis, ka vēlas, lai notiktu noklausīšanās tiesas sēdē.

Prasītāja pārstāvji /pers. A/ un /pers. B/ tiesas sēdēs prasību uzturēja un sniedza paskaidrojumus atbilstoši prasības pieteikumā izklāstītajiem apstākļiem. Papildus prasītāja pārstāvji paskaidroja, ka, ņemot vērā atbildētāja pārstāves tiesas sēdē izteiktos iebildumus par to, ka zeme, uz kuras atrodas degvielas uzpildes stacija, iespējams, atrodas ceļa nodalījuma joslā, tika pieprasīta no VAS „Latvijas Valsts ceļi" attiecīga informācija. No VAS „Latvijas Valsts ceļi" izziņas ar pielikumu un iesniegtā precizētā īpašumā /Nosaukums B/ transformētā zemes gabala plāna secināms, ka šī zeme atrodas ārpus autoceļu nodalījuma joslas.

Atbildētāja pārstāve /pers. C/ tiesas sēdēs prasību neatzina un sniedza paskaidrojumu atbilstoši rakstveida paskaidrojumā norādītajam. Papildus atbildētāja pārstāve 2014.gada 20.maija tiesas sēdē izteica viedokli, ka zeme, uz kuras atrodas degvielas uzpildes stacija, iespējams, atrodas ceļa nodalījuma joslā, un tā nav meža zeme.

Motīvu daļa

Izvērtējusi prasītāja un atbildētāja pārstāvju paskaidrojumus, lietā esošos rakstveida pierādījumus, tiesa atzīst, ka prasība ir apmierināma daļēji.

No lietas materiāliem redzams, ka atbildētājs SIA /Nosaukums A/ 2010.gada 12.maijā ir noslēdzis zemes nomas līgumu ar /pers. D/, atbilstoši kuram iznomātājs /pers. D/ iznomājis atbildētājam zemes gabalu 1,6 ha platībā, kas ir daļa no iznomātājam piederošā nekustamā īpašuma ar kadastra numuru /numurs/, ar nosaukumu /Nosaukums B/, kas atrodas Garkalnes novadā, Rīgas rajonā, ar kopējo platību 23,8 ha, sastāvā esošā pirmā zemes gabala ar kadastra apzīmējumu /numurs/ saskaņā ar nomas līgumam pievienoto zemes robežu plāna kopiju. Garkalnes novada zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs/ pamatojoties uz 2010.gada 12.maija zemes nomas līgumu Nr.1-53 nostiprināta SIA /Nosaukums A/ nomas tiesība uz daļu no zemes gabala ar kadastra apzīmējumu 8060 012 0074 1,6 ha platībā (lietas 36.-41.lapa).

2010.gada 28.jūlijā sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols AJ Nr.008257, kurā konstatēts, ka nekustamajā īpašumā ar nosaukumu /Nosaukums B/, kadastra Nr./numurs/, meža zemē Garkalnes novadā, Ādažu mežniecības uzraugāmajā teritorijā SIA „/Nosaukums A/ nomas platībā 2010.gada jūlija mēnesī veikta augošu koku patvaļīga ciršana – nocirstas 18 priedes diametrā 20-30 cm - un veikta meža zemes patvaļīga transformēšana – zemes virskārtas nolīdzināšana, uzvests šķembu klājiens (dabiskās meža vides iznīcināšana) 0,0217 ha platībā. Ir pārkāpta Meža likuma 12.panta pirmā daļa, 41.pants, 42.panta pirmā daļa un izdarīts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 66^4.pantā paredzētais administratīvais pārkāpums (lietas 25.-26.lapa).

Ar Valsts meža dienesta Rīgas reģionālās virsmežniecības virsmežzines /pers. I/ 2010.gada 24.augusta lēmumu Nr.12T9/80-10 atbildētājs par Meža likuma 41.panta un 42.panta pirmās daļas prasību pārkāpšanu saukts pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 66^4.pantu un tam piemērots naudas sods 100 Ls apmērā (lietas 16.-20.lapa). Vienlaicīgi atbildētājs uzaicināts atlīdzināt valstij nodarītos zaudējumus 562,46 Ls (lietas 21.-22.lapa).

Izskatot SIA /Nosaukums A/ sūdzību par Rīgas reģionālās virsmežniecības 2010.gada 24.augusta lēmumu Nr.12T9/80-10, Valsts meža dienesta ģenerāldirektors /pers. K/ ar 2010.gada 29.novembra lēmumu 1-20/Tjur-97 Rīgas reģionālās virsmežniecības lēmumu atstāja negrozītu. Minētais Rīgas reģionālās virsmežniecības lēmums tika papildināts ar Valsts meža dienesta sastādīto „Patvaļīgās meža zemes transformācijas rezultātā valstij nodarīto zaudējumu aprēķinu". Šajā aprēķinā precizēta patvaļīgi transformētā platība – 0,0182 ha, nevis 0,0217 ha – un aprēķināti patvaļīgi meža zemes transformācijas rezultātā valstij nodarītie zaudējumi saskaņā ar Meža likuma 42., 50.pantu un Ministru kabineta 2004.gada 28.septembra noteikumiem Nr.806 „Meža zemes transformācijas noteikumi" 471,75 Ls. Lēmumā uzdots Rīgas reģionālajai virsmežniecībai kontrolēt administratīvā pārkāpuma rezultātā nodarītā mantiskā zaudējuma atlīdzināšanu, labprātīgas nenomaksāšanas gadījumā lietu nodot izlemšanai civilās tiesvedības kārtībā (lietas 11.-15.lapa).

Ar Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 27.jūnija spriedumu lietā Nr.142127611 atstāts spēkā negrozīts Valsts meža dienesta 2010.gada 29.novembra lēmums Nr.1-20/Tjur-97 daļā par SIA /Nosaukums A/ saukšanu pie administratīvās atbildības saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 66^4.pantu. Tiesa atcēla Valsts meža dienesta 2010.gada 29.novembra lēmumu Nr.1-20/Tjur-97 daļā par pienākuma uzlikšanu atlīdzināt par labu valstij patvaļīgās meža zemes transformācijas rezultātā nodarītos zaudējumus (lietas 7.-10.lapa).

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 39.pants redakcijā, kas bija spēkā uz pārkāpuma izdarīšanas brīdi, noteic, ka jautājums par zaudējumu atlīdzību izlemjams civilās tiesvedības kārtībā.

Civillikuma 1770.pants nosaka, ka ar zaudējumu jāsaprot katrs mantiski novērtējams pametums, proti, jebkāds mantas samazinājums, zudums vai bojājums, kā arī citas mantiski novērtējamas tiesību aizskāruma sekas.

Saskaņā ar Civillikuma 1775.pantu katrs zaudējums, kas nav nejaušs, ir jāatlīdzina. Civillikuma 1779.pants nosaka, ka katram ir pienākums

atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību nodarījis.

Tiesību teorijā atzīts, ka zaudējumu atlīdzības pienākums iestājas tad, ja vienlaicīgi pastāv šādi priekšnoteikumi jeb atlīdzības pamati:

1) tiesību aizskārēja neattaisnojama darbība, kas attiecīgos gadījumos ietver arī novērtējumu no vainojamības viedokļa;

2) zaudējumu esamība;

3) cēloniskais sakars starp zaudējumiem un neatļauto darbību (*sk. K.Torgāns. Saistību tiesības I daļa. Rīga, 2006, lpp.209.*).

Ar Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 27.jūnija spriedumu ir atstāts spēkā negrozīts Valsts meža dienesta lēmums par atbildētāja saukšanu pie administratīvās atbildības saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 66^4.pantu, proti, par meža zemju patvaļīgu transformēšanu citos zemes lietošanas veidos. Šajā spriedumā dots vērtējums iebildumiem, uz kuriem rakstveida paskaidrojumā un tiesas sēdē norādījis atbildētājs – gan par to, vai notikusi meža zemes patvaļīga transformēšana, gan saistībā ar Garkalnes novada domes izsniegto ciršanas atļauju, gan jautājumā par atbildētāja kā nomnieka, nevis zemes īpašnieka, saukšanu pie administratīvās atbildības. Administratīvās rajona tiesas spriedums nav pārsūdzēts, stājies spēkā 2012.gada 18.jūlijā. Piemēroto naudas sodu administratīvā pārkāpuma lietā atbildētājs ir samaksājis (lietas 53.lapa).

Likuma „Par tiesu varu" 16.panta otrā un trešā daļa noteic, ka spriedums, kas stājies spēkā, ir izpildāms, un likumā noteiktajā kārtībā spriedums ir saistošs tiesai, izskatot citas lietas, kas saistītas ar šo lietu.

Ar spēkā stājušos Administratīvās rajona tiesas spriedumu ir konstatēta atbildētāja vaina Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 66^4.pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā – meža zemes patvaļīgā transformācijā, un, izskatot civillietu, tiesai nav pamata atkārtoti vērtēt šo jautājumu.

Tiesas sēdē atbildētāja izteica iebildumus, norādot, ka zemes gabals, kur notikusi transformācija, atrodas autoceļa nodalījuma joslā. Saskaņā ar likuma „Par autoceļiem" 27^1.pantu valsts, pašvaldību un komersantu autoceļu būvniecībai, uzturēšanai un aizsardzībai nosaka ceļu zemes nodalījuma joslas, kuru minimālais platums no autoceļa ass uz katru pusi ir no 9,5 līdz 25 metri. Ja saskaņā ar būvniecības projektu nepieciešams izvietot autoceļa konstrukcijas daļas, ceļu zemes nodalījuma joslas platums var būt lielāks par minimālo platumu. No prasītāja iesniegtās īpašumā /Nosaukums B/ transformētā zemes gabala plāna redzams, ka šī zemes gabala attālums līdz autoceļa P2 asij ir 46,4 – 48,75 metri, kas ievērojami pārsniedz VAS „Latvijas Valsts ceļi" izziņā norādīto autoceļa P2 zemes nodalījuma joslas platumu (27 metri) (lietas 79., 82.-83.lapa). Tādējādi nav šaubu, ka zemes gabals, kur tika veikta zemes transformācija, neatrodas ceļu zemes nodalījuma joslā.

Meža likuma 50.panta otrā daļa noteic, ka personu saukšana pie administratīvās atbildības neatbrīvo šīs personas no pienākuma atlīdzināt normatīvo aktu pārkāpumu rezultātā nodarītos zaudējumus.

Meža likuma 42.panta pirmā daļa noteic – ja meža zemi transformē, transformācijas ierosinātāja pienākums ir atlīdzināt zaudējumus valstij par dabiskās meža vides iznīcināšanu. Atbilstoši Meža likuma 42.panta pirmajai daļai, veicot meža zemes transformāciju, jebkurā gadījumā tiek radīti zaudējumi sakarā ar dabiskās meža vides iznīcināšanu, kas ir atlīdzināmo valstij.

Meža zemes transformācijas nosacījumus un atļaujas saņemšanas kārtību, transformācijas dēļ valstij nodarīto zaudējumu aprēķināšanas un atlīdzināšanas kārtību nosaka Ministru kabineta 2004.gada 28.septembra noteikumi Nr.806 „Meža transformācijas noteikumi". Dotajā gadījumā ar spēkā stājušos Administratīvās rajona tiesas spriedumu ir konstatēta atbildētāja prettiesiska vainojama rīcība – meža zemes patvaļīga transformācija. No Meža likuma 42.panta pirmās daļas izriet, ka šīs rīcības rezultātā ir nodarīti zaudējumi valstij sakarā ar dabiskās meža vides iznīcināšanu, proti, ir konstatējama zaudējumu esamība un cēloniskais sakars starp atbildētāja prettiesisko rīcību un zaudējumiem, kas ir Civillikumā noteiktie zaudējumu atlīdzības priekšnosacījumi.

Prasītājs aprēķinājis un lūdz piedzīt valstij nodarīto zaudējumu atlīdzību 471,75 Ls jeb 671,24 EUR apmērā. Zaudējumu aprēķins veikts atbilstoši Ministru kabineta 2004.gada 28.septembra noteikumu Nr.806 „Meža transformācijas noteikumi" 35.punktā noteiktajai formulai. Prasītājs piemērojis iepriekš norādīto noteikumu 15.punktu, kas noteic - ja transformācija veikta bez atļaujas, Valsts meža dienests piedzen zaudējumu atlīdzību trīskāršā apmērā no meža īpašnieka vai tiesiskā valdītāja par labu valstij.

Dotajā gadījumā atbildētājs SIA /Nosaukums A/ ir zemes nomnieks un nav ne meža zemes īpašnieks, ne arī meža zemes tiesiskais valdītājs. Tādējādi tiesa atzīst, ka nav pamata piedzīt zaudējumu atlīdzību trīskāršā apmērā, bet ir piedzenama zaudējumu atlīdzība, kas aprēķināta saskaņā ar Ministru kabineta 2004.gada 28.septembra noteikumu Nr.806 „Meža transformācijas noteikumi" 35.punktu, 157,25 Ls jeb 223,75 EUR apmērā. Prasība daļā par zaudējumu atlīdzības piedziņu 447,49 EUR apmērā ir noraidāma.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 42.panta pirmo daļu tiesas izdevumi, ja prasītājs no to samaksāšanas bijis atbrīvots, piespriežami no atbildētāja valsts ienākumos proporcionāli apmierinātajai prasījuma daļai.

Prasītājs Rīgas reģionālā virsmežniecība, iesniedzot prasību par zaudējumu atlīdzības piedziņu, atbilstoši Civilprocesa likuma 43.panta trešajai daļai un Valsts meža dienesta likuma 12.panta trešajai daļai bija atbrīvots no tiesas izdevumu - valsts nodevas un ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu par tiesas pavēstu piegādāšanu un izsniegšanu samaksas valsts ienākumos.

Tādejādi, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 42.panta pirmo daļu, 34.panta pirmās daļas 1.punkta „a" apakšpunktu, 39.panta pirmās daļas 5.punktu, no atbildētāja valsts ienākumos piedzenama valsts nodeva 71,14 EUR un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi to faktiskajā apmērā 7,54 EUR (lietas 2.lapa).

Saskaņā ar Civilprocesa likuma $204.^1$ pantu atbildētājam nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei – 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 42.panta pirmo daļu, 193., 194., 204^1., $250.^{26}$, $250.^{27}$ pantu, tiesa

nosprieda:

Valsts meža dienesta Rīgas reģionālās virsmežniecības prasību apmierināt daļēji.

Piedzīt no SIA /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, par labu valstij zaudējumu atlīdzību 223,75 EUR (divi simti divdesmit trīs *euro* un 75 centus).

Samaksa veicama Valsts kasē, reģistrācijas Nr.90000050138, konta Nr.LV28TREL1060161226000, kods TRELLV22.

Noraidīt Valsts meža dienesta Rīgas reģionālās virsmežniecības prasību pret SIA /Nosaukums A/ daļā par zaudējumu atlīdzības piedziņu 447,49 EUR (četri simti četrdesmit septiņu *euro* un 49 centu) apmērā.

Piedzīt no SIA /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr.40003016145, valsts ienākumos valsts nodevu 71,14 EUR (septiņdesmit vienu *euro* un 14 centus) un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 7,54 EUR (septiņus *euro* un 54 centus).

Noteikt SIA /Nosaukums A/ sprieduma labprātīgas izpildes termiņu 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Zemgales apgabaltiesā 20 (divdesmit) dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas 2014.gada 16.oktobra, apelācijas sūdzību iesniedzot Aizkraukles rajona tiesā.

Tiesnese L.Kanaviņa